

Arrest

nr. 60 834 van 2 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 10 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 mei 2010 het Rijk binnen en diende op 10 mei 2010 een asielaanvraag in. Op 8 december 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sikh afkomstig uit Punjab, India. Uw vader zou volgens uw familie India hebben verlaten in 1992, toen u ongeveer 4 jaar oud was. Daarna hebben ze nooit meer iets van hem vernomen. Niemand van uw familie weet iets over een politiezaak tegen hem. Toch zou de politie u, sinds u meerderjarig bent, tussen 2007 en 2009 zeer vaak hebben gearresteerd. Telkens werd u gedurende één à twee weken opgesloten en ondervraagd over waar uw vader was. Iedere keer kon u vrij komen na het betalen van smeergeld. U ontving echter nooit enig document van arrestatie noch van vrijlating. Op 12 november 2009 reist u met uw eigen paspoort via Oezbekistan naar Italië. Uw familie betaalde een smokkelaar die voor u een visum voor Italië regelde. Tijdens uw verblijf in Italië kwam u via iemand van uw dorp te weten dat uw vader in België zou zijn. Daarop reisde u zelf ook naar België waar uw oom, een broer van uw vader, ook al zo'n 9 jaar woont. Op 10 mei 2010 diende u hier

een asielaanvraag in. Ondertussen hebt u vernomen dat uw vader al in 1994 zou teruggekeerd zijn naar India, met behulp van het Rode Kruis. Zelf kan u niet terugkeren naar India omwille van uw vrees voor de politie.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte en de vertaling hiervan, een kopie van uw rapport van de 12de standaard (2005), een kopie van uw rapport van de hogeschool (2008) en een kopie van een attest van de hogeschool.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Zo bent u er op geen enkele wijze in geslaagd uw relaas geloofwaardig te maken. Ten eerste is het niet aannemelijk dat uw vader in 1992 zou zijn verdwenen zonder dat iemand van zijn familie iets wist over een politiezaak tegen hem en dat hij sindsdien ook niets meer van zich heeft laten horen. Te meer uw vader mogelijk in 1994 naar India zou zijn teruggekeerd. Ten tweede is het al helemaal niet geloofwaardig dat de politie 15 jaar na de feiten u voortdurend arresteert, opsluit en ondervraagt over uw vader terwijl u hooguit 5 jaar was op het moment van zijn verdwijning. Dat de politie uw vader zoveel jaren laten nog steeds zoekt maar u niet eens zegt voor welk misdrijf hij wordt gezocht kan absoluut niet overtuigen. Ten derde kunt u ook geen enkel document voorleggen waaruit blijkt dat u ook maar ooit bent gearresteerd en opgesloten. Ook is het bevreemdend te noemen dat u ook geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen van de zaak die tegen uw vader hangende is.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u momenteel hier in België inwoont bij uw oom, de broer van uw vader. Dit doet vermoeden dat u om andere reden dan deze vermeld in uw asielrelaas naar België bent gekomen. In hetzelfde verband is het bevreemdend te noemen dat u eerst een aantal maanden in Italië verblijft alvorens u naar België kwam. Dit, terwijl uw oom al negen jaar in België wonen. Dat u pas in Italië te weten kwam dat uw vader in België woonde is ongeloofwaardig. Ook het feit dat u in Italië geen asiel aanvraag doet afbreuk aan de ernst van uw ingeroepen vluchtmotieven. Van een kandidaat vluchteling die zijn land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging kan immers worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt wanneer hij daartoe de mogelijkheden heeft.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De kopies van uw geboorteakte en uw schoolattesten bevestigen louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Ze volstaan echter niet om uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de schending van "de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980".

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet)

hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Een 'middel' dient een voldoende duidelijke omschrijving in te houden van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. De Raad stelt vast dat de aangevoerde schending van de artikels "48", "49, 49/2 en volgende" en "artikel 52" van de vreemdelingenwet louter neerkomen op het citeren van een aantal wetsartikels en rechtsregels en het poneren dat verzoeker het oneens is met de motivering van de bestreden beslissing, doch dat verzoeker nergens concreet uiteenzet waar en hoe de bestreden beslissing deze artikels schendt. Deze onderdelen worden niet nuttig ingeroepen.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker beroept zich op de schending van *"het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951"*.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt enkel een fotokopie van zijn geboorteakte voor. Gezien het ontbreken van een origineel identiteitsdocument met foto en de vaste rechtspraak dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135), toont hij zijn identiteit derhalve niet genoegzaam aan. Dit klemt te meer gezien verzoeker zijn paspoort niet voorlegt waarmee hij naar Italië reisde. Verzoeker schiet tekort in zijn plicht tot medewerking door zijn paspoort niet voor te leggen hoewel het stuk zich in Italië, dan wel bij een kennis (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken) dan wel bij de smokkelaar (gehoor commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen) bevindt. Verzoekster schiet tekort in zijn medewerkingsplicht waardoor zijn geloofwaardigheid fundamenteel wordt aangetast.

3.3. Verzoeker stelt tussen 2007 en 2009 meermaals te zijn gearresteerd en vastgehouden door de Indiase politiediensten waarbij hij telkens ondervraagd werd over zijn vader die in 1992 verdween en mits betaling van smeergeld werd vrijgelaten.

3.4. Verzoeker noch zijn familie zijn op de hoogte van het bestaan van een politiezaak tegen zijn vader. Hun gebrekkige kennis ondergraaft de waarachtigheid van de feiten nu dit niet te rijmen valt met verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer hoge bedragen *"Soms 5000, soms 6000 euro of meer"* te hebben betaald voor zijn vrijlating en het aldus redelijk is te verwachten dat verzoeker en zijn familie ernstige inspanningen zouden leveren om de oorzaak van hun problemen te achterhalen. Verzoeker legt bovendien geen enkel objectief element voor ter ondersteuning van de verdwijning van zijn vader in 1992, noch van zijn problemen met de politie, noch van de arrestaties van verzoeker laat staan van het verblijf van verzoekers vader in België en zijn terugkeer naar India in 1994. Voorts kan geenszins overtuigen dat de politie vijftien jaar na de feiten een jongeman zou benaderen voor informatie over gebeurtenissen toen hij zelf nog maar vier jaar was. Evenmin kan verzoeker aannemelijk maken dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij geen informatie kan geven over zijn vader, wanneer deze vader zelf al in 1994 terugkeerde naar India en dus impliciet aantoonde geen bescherming te behoeven.

3.5. Waar verzoeker meent dat hij *"te goeder trouw"* is en *"naar best vermogen een antwoord heeft gegeven"*, gaat hij eraan voorbij dat hij niet aannemelijk maakt een vervolging door de Indiase autoriteiten te vrezen. De ernst van zijn vrees voor vervolging wordt voorts onderuit gehaald door verzoekers verklaringen met zijn eigen paspoort India te hebben verlaten en dat hij, ondanks zijn verblijf van drie, vier maanden in Italië, er geen asiel aanvraagde.

3.6. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift verder tot het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.7. De overige neergelegde stukken, met name fotokopieën van schoolrapporten en van een attest van de hogeschool, vermogen evenmin verzoekers identiteit, laat staan zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK